

GROMNICZNY (1) *ai*

gromniczny, [gromliczny].

o jasne.

sg m [N gromliczny]. ◊ I gromnicznym.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI (ten sam przykład) – XVII w.

1. *Przymiotnik od „gromnica” ‘poświęcona świeca’*: Dicitur autem a Ferreo, quia hoc adolendo et flammis ferventibus fieri solebat apud gentiles, Rownie, ták yáko v nas czinią s gromniciami gdy bydło/ konie/ ludzie y domowe kąty ogniem gromnicznym obchodzą/ co yeft pogáński á nie Krześciáni [!] obyczay. *Mącz* 120b.

2. *[Przymiotnik od „gromnice” ‘święto Matki Boskiej Gromnicznej’*:

Wyrażenie: »dzień gromliczny«: gdy dzÿen gromlicznÿ przÿsedl szedl slvga boszÿ przeth wÿelkÿ oltarz *ŻywAmand* 227.]

ZZa